

BAŞKALARININ YANLIŞLARINDAN ÖĞRENMEK

5 Haziran 2021

Yıldırım Koç

Birisine bir şeyler öğretmek ve onun öğrendiğini sindirmesini sağlamak çok zor bir iştir. Bunu başarmanın çeşitli yolları ve yöntemleri var. Benim öğrencilerimde kullandığım yöntemlerden biri, incelediğimiz konuda yapılan yanlışları sergileyip onları sarsmak ve uyandırmak. Örneğin, 1925 yılında Takrir-i Sükun Kanununun ne olduğunu anlatırken, bu konudaki yanlış bilgilendirmeleri aktarmak öğrenme sürecini olumlu etkiliyor. Sendikacılık tarihi anlatırken bu amaçla sık sık kullandığım bir kaynak da, o tarihlerde Türk-İş Genel Sekreter Yardımcısı olan Dr.Naci Önsal'ın 2008 yılında Türk-İş tarafından yayımlanan **Sendikal Notlar** kitabı.

Dr.Naci Önsal, kendisine ait bir kitabı kaynak göstererek, "Cumhuriyet Halk Partisi 1925 yılında çıkardığı Takrir-i Sükun Kanunu ile diğer siyasi partileri kapatmış ve sendika kurmayı da yasaklamıştır" (s.26) demektedir.

Takrir-i Sükun Kanunu'nda böyle bir yasaklama yoktur. Kanun metninin tamamı şöyledir: "İrticaa ve isyana ve memleketin nizam-ı içtimaisini ve huzur ve sükununu ve emniyet ve asayişini ihlale bais, bilumum teşkilat ve tahrikat ve teşvikat ve teşebbüsat ve neşriyatı, hükümet, Reiscumhur'un tasdiğiyle, res'en ve idareten men'e mezundur. İşbu ef'al erbabını Hükümet İstiklal Mahkemesine tevdi edebilir."

Dr.Naci Önsal, 1961 Anayasası ile ilgili olarak şunları yazıyor: "1960 yılında yaşanan askeri darbeden sonra yeni Anayasa yapıldı. Grev ve lokavt hakkı tanındı." (s.28)

Yine önemli bir yanlış yapmış. Bu iddia doğru değildir. 1961 Anayasasını 1982 Anayasasından ayıran önemli özelliklerden biri, 1961 Anayasasında işverenlere lokavt yetkisinin tanınmamış olmasıdır. 1961 Anayasasının 47. maddesiyle işçilere grev hakkı tanındı. İşverenlere lokavt yetkisi ise, Bülent Ecevit'in Çalışma Bakanlığı döneminde, 24 Temmuz 1963 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunuyla verildi. Bu nedenle 1960'lı yıllarda grev anayasal bir haktı, lokavt yasayla verilmiş (anayasal güvencesi olmayan) bir yetkiydi.

Dr.Naci Önsal, Refik Sönmezsoy'un **Türk İşçi Hareketinde Liderler Galerisi** kitabını kaynak göstererek, "1960 Mayıs'ında Demokrat Parti'ye yakınlığı ile bilinen Türk-İş Başkanı Nuri Beşer tutuklandı ve Kasım ayında yapılacak genel kurul öncesinde de konfederasyondan ihraç edildi" demektedir.

Bu bilgi de doğru değildir. Nuri Beşer Türk-İş'in 1957 genel kurulunda Türk-İş Genel Başkanlığı'na seçildi. Adnan Menderes'e yakın bir kişiydi. 27 Mayıs 1960 sonrasında sendikacı arkadaşlarının baskısıyla Türk-İş Genel Başkanlığı görevinden ayrılmaya mecbur bırakıldı; ancak tutuklanmadı. 1961 genel seçimlerinde Adalet Partisi listesinden Zonguldak milletvekili seçildi. Anadolu Kulüp'te bazı emekli subaylarla yaptığı tartışmalar sonrasında dokunulmazlığı kaldırıldı, yapılan yargılamada mahkum oldu, milletvekilliği sona erdirildi ve 15 Şubat 1962 – 15 Şubat 1963 tarihleri arasında cezaevinde kaldı. Daha sonra da bir süre sürgüne gitti.

Türk-İş Genel Sekreter Yardımcısı Dr.Naci Önsal, Türk-İş tarafından yayımlanan **Sendikal Notlar** kitabında (s.27) şöyle diyor: "1947 yılında Uluslararası Çalışma Örgütü'nün Anayasası kabul edildi."

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) Anayasası 1947 yılında değil, bu tarihten 28 yıl önce, 1919 yılında kabul edildi. ILO Anayasası, 1919 yılında imzalanan Versay Antlaşması'nın bir bölümüydü. Ayrıca, 10 Ağustos 1920 yılında imzalanan Sevr Antlaşması'nın bir bölümü de ILO Anayasasıdır.

ILO Anayasası'nda 1947 yılında önemli bir değişiklik mi yapıldı da, Dr.Naci Önsal'ın kastı o mudur; bir yanlış ifade mi söz konusudur? Hayır. ILO Anayasasında yapılan değişiklikler bellidir. ILO Anayasasında 1922 yılında yapılan bir değişiklik 1934 yılında yürürlüğe girdi. 1945 yılında yapılan bir değişiklik 1946 yılında yürürlüğe girdi. 1946 yılında yapılan bir değişiklik 1948 yılında yürürlüğe girdi. 1953 yılında yapılan bir değişiklik 1954 yılında yürürlüğe girdi. 1962 yılında yapılan bir değişiklik 1963 yılında yürürlüğe girdi. 1972 yılında yapılan değişiklik de 1974 yılında yürürlüğe girdi. ILO Anayasasında 2008 yılına kadar başka bir değişiklik yok. Dr.Naci Ünsal 1947 yılını nereden çıkarmış,

anlamak mümkün değil. Acaba ILO'nun Philadelphia Bildirgesi ile mi karıştırmış diye düşündüm. Bu bildirme, ILO Anayasasının ekidir. Ancak o da 1944 yılında kabul edilmiş.

Dr.Naci Önsal, Alpaslan Işıklı Hocamızın bir kitabını kaynak olarak göstererek şunları söylüyor: "Esasen 'kolektif pazarlık' deyimini ilk defa kullanan ve meşhur edenler de iki İngiliz sosyal politika tarihçisi Sidney ve Webb'dir." (s.19)

Dr.Naci Önsal, Alpaslan Işıklı Hocamızın kitabından eksik alıntı yapmış. Hocamız, "Sidney ve Beatrice Webb" diyor. Doğrusu da bu. Sidney Webb ve Beatrice Webb gerçekten de 1894 yılında yayımladıkları Sendikacılığın Tarihi (**The History of Trade Unionism**) ve 1897 yılında yayımladıkları Endüstriyel Demokrasi (**Industrial Democracy**) kitaplarıyla sosyal politika tarihine geçmiş iki önemli isimdir. Zaten, bu iki önemli ismi doğru olarak bilmeden sendikacılık tarihi yazmak da mümkün değildir.

Dr.Naci Önsal, "1950 yılında Hür Dünya İşçileri Konfederasyonu Türk işçi hareketi ile ilgilendi," diyor (s.28). Aynı sayfada şöyle devam ediyor: "31 Temmuz 1952 yılında Türk-İş kuruldu ve Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na üye olma kararı aldı."

Sözü edilen örgütün adı "Hür Dünya İşçileri Konfederasyonu" veya "Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu" değil, "Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu"dur (ICFTU, International Confederation of Free Trade Unions).

Dr.Naci Önsal, kitabının 21. sayfasında, Uğur Kökten'in bir kitabını kaynak olarak göstererek, "Avrupa'da sendikaların 18. yüzyıl boyunca kurulup mücadele ettikleri ve yasal zemine (...) 19. yüzyılda erdikleri dikkate alınır" diyerek, çeşitli ülkelere ilişkin tarihler vermiş. Sendikaların "18. yüzyıl boyunca kurulup mücadele" ettiği ülke yoktur. Dr.Naci Önsal'ın, sendikaların yasal zemin bulmalarına ilişkin olarak verdiği tarihler de güvenilir değildir. Bir örnekle anlatayım. Dr.Naci Önsal, İngiltere'de bu işin 1868 yılında olduğunu ileri sürüyor. Gerçek tarih bundan 43 yıl öncedir. İngiltere'de önce 1799 ve 1800 yıllarında Birleşme Yasaları (Combinations Act) çıkarılarak işçi örgütleri yasaklandı. 1824 yılında, işçilerin hiçbir mücadelesi olmaksızın, Avam Kamarasından bir milletvekilinin kişisel çabalarıyla bu yasak kaldırıldı. 1825 yılında da sendikalara yasallık sağlayan yasa kabul edildi. Diğer ülkelere ilişkin hatalara değinmiyorum.

2008 yılında Türk-İş Genel Sekreter Yardımcısı olan Dr.Naci Önsal Türk-İş tarafından 2008 yılında basılan **Sendikal Notlar** kitabında (s.30) şöyle diyor: "24 Aralık 1975'de bir saat süren genel iş bırakma eylemi yapıldı. 1976 yılında Devlet Güvenlik Mahkemelerine tepki olarak mitingler düzenlendi. Yasadışı grevler yapıldı."

Türk-İş tarafından 2002 yılında yayımlanan 5 ciltlik **Belgelerle Türk-İş Tarihi** kitaplarını ben hazırladım. Türk-İş tarihine ilişkin de yayımlanmış birkaç tane kitabım var. 24 Aralık 1975 eylemi diye bir olay hatırlamıyordum. Tekrar kontrol ettim. Yok böyle bir eylem. Diğer yayınları taradım. 24 Aralık 1975 günü Aksaray Yeraltı Çarşısı'nda yangın çıkmış; 3 kişi ölmüş. O gün kayıtlara geçecek kadar önemli başka bir olay yok. Diğer bir deyişle, 24 Aralık 1975 günü Türkiye'de "bir saat süren genel iş bırakma eylemi" yapılmadı. Yok böyle bir şey. Dr.Naci Önsal böyle bir eylemi nereden çıkarıyor, anlamak mümkün değil. Türkiye'de bu yıllarda genel iş bırakma eylemleri yapıldı. Bunların ilkini, 15-18 Aralık 1969 günleri TÖS ve İLKSEN gerçekleştirdi. 15-16 Haziran 1970 olayları da bu gruba dahildir. 16-19 Eylül 1976 günleri ise Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne karşı eylemler yapıldı. 16 Haziran 1975 günü de Halil Tunç, İzmir'de şalter indirdi. Ancak 24 Aralık 1975 günü Türkiye'de "bir saat süren genel iş bırakma eylemi" olmadı. Hayal ürünü bir iddia.

Dr.Naci Önsal, DGM'lere karşı mitingler düzenlendiğini ileri sürüyor. Doğru değil. 16-19 Eylül 1976 günleri DİSK yönetiminin işçileri serbest bıraktığını açıklamasıyla başlayan eylemlilikte mitingler düzenlenmedi. Dr. Naci Önsal bu konuyu da yanlış biliyor.

BU KADAR ÇOK HATA DA YAPILMAZ Kİ

Dr.Naci Önsal'ın başka bir hatası da "dünyadaki ilk toplu iş sözleşmesi" konusunda.

Türk-İş Genel Sekreter Yardımcısı Dr.Naci Önsal'ın Türk-İş tarafından yayımlanan **Sendikal Notlar** kitabında da, kendisine ait bir makaleyi kaynak olarak göstererek şöyle yazıyor: "Bilinen ilk İngiliz toplu iş sözleşmesi 1817 tarihini taşımaktadır. Bu tarihten yaklaşık bir asır kadar önce Kütahya'da çini

sanayiinde çalışma koşullarını düzenleyen bir sözleşme yapılmıştır. (...) Bu sözleşme bir toplu iş sözleşmesi midir? Bu sorunun cevabını bir yana bıraktığımızda şunu görmekteyiz, bu sözleşme Ahi Birliklerinin çalışma yaşamını ne kadar ince ayrıntılara kadar düzenlediğini gösteren bir belgedir.” (s.19)

Dünyadaki ilk toplu iş sözleşmesinin 18. yüzyılda Kütahya’da imzalandığı yolunda basında ve bazı kitaplarda yer alan bilgiler bilimsellikten uzaktır, yanlıştır. Tartışılan metin bir toplu iş sözleşmesi değil, loncanın hakimi olan ustaların yöneticilerinin kendi aralarında imzaladıkları bir belgedir. Belgenin altında kalfaların ve çırakların veya onların temsilcilerinin imzası yoktur. Büyük olasılıkla, bazı ustaların daha yüksek ücret vererek birbirinin kalfa ve çıraklarını ayartmasını ve düşük ücretler yoluyla haksız rekabete başvurulmasını önlemek amacıyla düzenlenen bu metin, kesinlikle bir toplu iş sözleşmesi değildir.

Ayrıca bu tarihten önce imzalanan toplu iş sözleşmeleri vardır.

Diğer taraftan, İngiliz sendikacılık hareketi tarihinde toplu iş sözleşmesi niteliğinde bilinen ilk belge, Dr.Naci Önsal’ın sandığı ve ileri sürdüğü gibi 1817 değil, 1696 tarihini taşımaktadır. Pelling, kitabında 1696 yılında 12 kalfanın ücretlerinde bir indirim önlemek amacıyla toplu görüşme yaptıklarından söz etmektedir. (Pelling, **A History of British Trade Unionism**, fourth edition, Penguin Books, Suffolk 1988, s.11) Ayrıca, Avrupa’da Orta Çağ’da kalfa örgütleri ve işverenlerle ücretler ve çalışma koşulları konusundaki görüşmeler için şu kaynağa bakılabilir: Catharina Lis ve Hugo Soly, “‘An Irresistible Phalanx’: Journeymen Associations in Western Europe, 1300-1800,” Lis,C.-Lucassen,J.-Soly,H. (ed.), **Before the Unions, Wage Earners and Collective Action in Europe, 1300-1850, International Review of Social History, Vol.39 (1994), Supplement 2**, Amsterdam, 1994, s.11-52.

Hollanda’da 1718-1719 yıllarında giyim endüstrisindeki ve tersanelerdeki işçiler bir dizi grev yaptılar. 1729 yılındaki grev, işçilerle işverenler arasında bir toplu iş sözleşmesinin bağlanmasıyla sonuçlandı. (Ponomarev,B.N., **The International Working-Class Movement, Volume 1, The Origins of the Proletariat and Its Evolution as a Revolutionary Class**, Progress Publishers, Moskova, 1980, s.87)

Naci Önsal da Kütahya’da 1776 yılında imzalanan metnin bir toplu iş sözleşmesi olmadığını söylememekte; kendi sorusuna yanıt vermemekte ve ancak bu metnin içeriğini yarım sayfa olarak vermektedir. Bu metni dünyanın ilk toplu iş sözleşmesi olarak sunma hatası son derece yaygındır.

Kütahya’da 1776 yılında lonca yöneticilerinin, işyerlerinde çalıştırdıkları işçilerin çalışma koşullarını belirlemek amacıyla kendi aralarında yaptıkları anlaşmayı toplu iş sözleşmesi gibi sunma ve dünyada ilk toplu iş sözleşmesinin Kütahya’da yapıldığını ileri sürme, yaklaşık 50 yıldır devam eden bir yanlıştır. Bir toplu iş sözleşmesinde taraflardan biri işçilerdir veya onların örgütüdür. Kütahya metninde böyle bir durum söz konusu değildir. Lonca yöneticileri kendi aralarında bir anlaşma yapmışlardır.

Bir hatanın nasıl tekrarlanıp durduğunun ve tekrarlandıkça da inanılır zannedildiğinin ilginç bir örneği, bu olaydır.

52 yıl önce, 1969 yılında Kütahya Belediye Başkanı Abdurrahman Kara bir toplantıda şunları söyledi: “Kütahya Şer’iye Mahkemesince 1180 tarihinde tescilli yapılan Fincancılar Cemiyeti anlaşması ile imal edilecek fincanlara ödenecek fiatlar tesbit edilmiştir. Bu konuda bir müeyyide getiren mahkeme kararı, bir toplu iş sözleşmesi mahiyetinde idi.” (**Gerçek Haber Bülteni**, 28 Nisan 1969, s.405)

23 Haziran 1975 tarihli **Milliyet Gazetesi**’nde ise bir haber yayımlandı. Bu habere göre, “ilk toplu iş sözleşmesini imzaladıklarını iddia eden İngilizlerin sözleşmesi 1817 tarihini taşıyor.” Ancak “dünyadaki ilk toplu iş sözleşmesi 1764 senesinde Kütahya’da imzalandı.” Habere göre, Kütahya müze müdürü Durmuş Acar “ilk toplu iş sözleşmesinin bulunduğu belgeyi” göstermiştir. Yazıda ilgili metnin 15 maddesi özetlenmiştir.

MESS Dergisi, 10 Temmuz 1979 günlü sayısında, “Dünyada İlk Toplu İş Sözleşmesi Türkiye’de Yapıldı” başlığıyla bir sayfalık bir yazı yayımladı ve bu konuda bir çalışmanın sürdürüldüğünü duyurdu (MESS, 10.7.1979, s.3).

Gerçek Dergisi, Kütahya belgesini özetleyerek, “dünyanın ilk toplu sözleşmesi Türkiye’de imzalanmıştır,” dedi (Gerçek, 1 Mayıs 1993).

Şükrü Er 1994 yılında yayımlanan makalesinde aynı yanlışı yineledi (Şükrü Er, “Osmanlılar Döneminde Çalışma Düzeni,” **TİSK İşveren Dergisi**, Ocak 1994, s.27).

Nihat Yüksel'in 1997 yılında yayımlanan **Küreselleşme ve Toplu Pazarlıktaki Değişim** kitabında (TİSK Yay., Ankara, 1997, s.78) aynı hata yapıldı.

Yeni Şafak Gazetesi bu hatayı 3 Ocak 2000 tarihinde yine gündeme getirdi: Huriye Ülger, "Sendikacılıkta Osmanlı'dan Geriyiz." "Adalet terazisinin en iyi işlediği ülke olarak tanınan Osmanlı Devleti'nde 13 Temmuz 1766 tarihinde Kütahya Fincan İmalathanelerinde çalışanlarla bir toplu sözleşme yapıldı."

Kütahya Valiliği çeşitli kuruluşlara gönderdiği 22.1.1999 günlü yazısıyla dünyada ilk toplu iş sözleşmesinin Kütahya'da imzalandığı yolundaki iddialara ilişkin belgeleri göndererek, bu konuda yayın yapılmasını istedi.

Bu yanlışlıklar komedyasına başka örnekler de eklemek olanaklıdır.

Bu konu bir süredir gündemden düşmüştü; Dr.Naci Önsal'ın kitabıyla yeniden ortaya çıktı. Umarım bu kitabı ciddiye alıp Kütahya'da lonca ustaları ve yöneticileri arasında imzalanmış bir metni toplu sözleşme zanneden ve bununla övünen birileri çıkmaz.

NACI ÖNSAL DİSK'İ NASIL KURDURMUŞ

Türk-İş Genel Sekreter Yardımcısı Dr.Naci Ünsal, **Sendikal Notlar** kitabında DİSK'in kuruluş sürecini de şöyle anlatıyor: "Türk-İş'ten ihraç edilen Basın-İş, Maden-İş, Lastik-İş sendikaları Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu kurdular."

Bu yazılanlar hatalıdır.

Önce yaygın bir yanlış düzeltelim. DİSK'in adı, Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'dur, yalnızca Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu değil.

Önemli hata, DİSK'i kuran sendikalardan üçünün Türk-İş'ten ihraç edildikten sonra DİSK'i kurdukları iddiasıdır.

Basın-İş, Maden-İş ve Lastik-İş Sendikaları 12 Şubat 1967 tarihinde genel kurullarını olağanüstü olarak topladılar ve Türk-İş üyeliğinden ayrıldılar. Bu üç sendika, Türkiye Gıda-İş ve Türk Maden-İş sendikalarıyla birlikte 13 Şubat 1967 günü DİSK'in kurulmasına ilişkin dilekçeyi İstanbul Valiliği'ne vererek yeni bir örgüt oluşturdular.

Türk-İş Onur Kurulu'nun 13 Şubat 1967 tarihinde aldığı ve 14 Şubat 1967 günü duyurduğu kararının hiçbir hükmü yoktur; çünkü 13 Şubat tarihinde bu sendikalarla Türk-İş arasında bir üyelik ilişkisi yoktu.

Bu vesileyle, Türkiye Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Kemal Türkler ile Basın-İş Sendikası Genel Başkanı İbrahim Güzelce'nin Türk-İş'e yazdıkları mektupları aşağıda sunuyorum (Maden-İş'in Türk-İş'e 16.2.1967 gün ve 967/577 sayılı yazısı; Basın-İş Sendikası'nın Türk-İş'e 17.2.1967 gün ve 1796 sayılı yazısı. Türk-İş'in 13 Şubat 1967 tarihli Onur Kurulu kararı ve aşağıda aktarılan mektuplar için bkz. Canan Koç-Yıldırım Koç, **DİSK Tarihi, Efsane mi Gerçek mi? 1967-1980**, Epos Yay., Ankara, 2008, s.86-88):

Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler'in yazısı

967/577

16.2.1967

Türk-İş Genel Başkanı Seyfi Demirsoy

Türk-İş Genel Sekreteri Halil Tunç

"İlgi: 14.2.1967 gün ve 67/596-4/7 sayılı yazınız.

"Türk-İş Onur Kurulu, diğer sendikalarla birlikte güya (?) sendikamızı da kesin olarak ihraç etmiş. Buna dair gönderdiğiniz tebligatı aldık ve güldük.

"Yalnız hayretimizi mucip olan bir husus oldu:

"Sendikalarımız, 12 Şubat 1967 tarihinde yaptığı kongrelerde Türk-İş üyeliğinden ayrılma kararlarını aldılar. Türk-İş Ana Tüzüğü emrettiği, ve daha önce bu kongreden size haber verdiğimiz halde, işçilerin karşısına bizzat gelip konuşmadınız. Fakat, I. Bölge Temsilcisi unvanını taktığınız İsmail

Topkar orada idi. İşçiler Türk-İş'i ve kendisini yuhâlâdıkları için orada konuşma imkânını bulamadı. Diğer yandan buna rağmen, Kongrelerin Türk-İş üyeliğinden ayrılma kararlarını acele size bildirmesi gerekiyordu.

"Daha buna benzer bir sürü haber alma kaynaklarınız varken, nasıl oldu da 13 Şubat 1967 tarihinde, yani Türk-İş üyeliğinden ayrılma kararlarının alındığı Kongrelerden bir gün sonra, sanki Türk-İş üyeliklerimiz devam ediyormuş gibi Sendikalarımız hakkında ihraç kararları alma gafletine düşüyorsunuz.

"Size hemen, bu Türk-İş Onur Kurulu kararlarının hükümsüz ve hiçbir mana taşımadıklarını bildirmek isteriz. Zira 13 Şubat 1967 tarihinde Sendikamızın Türk-İş üyeliği diye bir husus mevzubahis değildir.

"Bunun bir oyun olduğunu biliyorsunuz ve onun için de içinizin içinizi kemirmekte olduğundan eminiz. İçinizin içinizi kemirmesinden kurtulmak istiyorsanız, artık bu oyunlara son vermek gerek.

"Ve size son tavsiyem şudur ki, hiç aklınızdan çıkmayan ve her zaman söylediğiniz gibi, Türk işçi sınıfını temsil eden bir koltukta oturabilmeniz, ancak, Türk işçi sınıfı yararına bir eylemle olur. Her türlü eyleminden daima iç ve dış sömürücülerin yararlandığı insanlar, Türk işçi sınıfını temsil ettiklerini iddia edemezler ve oturdukları koltuk da, Türk işçi sınıfını temsil eden bir makam değildir."

Genel Başkan
Kemal Türkler
(imza)

Basın-İş Genel Başkanı İbrahim Güzelce'nin Yazısı

1796, 17.2.1967

Türk-İş Genel Başkanı Seyfi Demirsoy
Türk-İş Genel Sekreteri Halil Tunç

"İlgi: 14.2.1967 gün ve 67/596 4/23 sayılı yazınız

"İlgili yazınızdan anladığımıza göre, Türk-İş Onur Kurulu, diğer dört kardeş sendika ile birlikte, 14.2.1967 tarihinde Sendikamızı da üyelikten ihraç etmiştir.

"Aslında bu beş kuruluş, sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, 12.2.1967 tarihinde yaptıkları ortak bir toplantı ile, bütün kamuoyu ve dünyaya Türk-İş balonunu ve bu balonun ardında yatan gerçekleri duyurarak, Türk-İş üyeliğinden ayrıldıklarını bildirmişlerdir. Durum böyle olmasına rağmen;

"Aklınız sıra oyununuzla elde etmek istediğiniz sonuç şudur:

"Kamuoyunu aldatacak, Türk işçisinin gerçek temsilcisi olan DİSK'in kuruluşunu, ihraç edilme sebebi ile doğan bir kuruluş olarak damgalayacaksınız. Ve böylece, AID'ye karşı olan sorumluluğunuzu izaha çalışacaksınız.

"AID isimli iğreti ayaklarınızla Türk işçisinin göğsünün üstüne basabilmek ustalığını da ancak bu şekilde devam ettirebileceksiniz.

"Aksi halde, AID sizi ayakta tutan milyonluk bağışlarını, işçiye dayanmayan boşluğunuzu öğrenerek derhal kesebilir. Gerçekten AID'den veya başka teşekküllerden de yığın yığın para alsanız, Türk işçisine dayanmadığınız için gene yere serileceksiniz.

"Şair: "Beni bu havalar mahvetti" demiş. Sizi de Türk işçisinin çıkarları aleyhinde oynadığınız böylesi oyunlar mahvetti.

"Artık durumunuzu bilin, kimliğinizi tanıyın. Bunu yapamadığınız, bir türlü yapmak istemediğiniz içindir ki, DİSK kuruldu. Ve DİSK sizin gerçek yüzünüzü işçiye göstermeye yarayan bir ayna olacaktır."

Genel Başkan
İbrahim Güzelce
(Resmî Mühür ve İmza)

Dr.Naci Önsal'ın **Sendikal Notlar** kitabında işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi tarihiyle ilgili daha epey ilginç iddialar var. Ancak bu kitabı değerlendirmek için sanıyorum şimdilik bu örnekler yeterli.